

164002

MIKLÓSI JÚLIA

HARMADNAP HAJNALÁN...

Színvadi játék

KATOLIKUS MŰSORSZOLGÁLAT

HARMADNAP HAJNALÁN...

Színmű egy felvonásban

IRTA

V. S. G. YUNG-MILL

FORDÍTOTTA

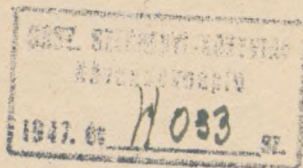
MIKLÓSI JÜLIA

630

Kiadja a Katolikus Műsorszolgálat
az Új Ember Jászínházszolgálat keretében

Színházakkal szemben kézirat!

COPYRIGHT BY KATOLIKUS MŰSORSZOLGÁLAT,
BUDAPEST, 1947

164002

Felelős kiadó: Magyar Ferenc

36830 — M. H. I. nyomdája. Felelős: Vézner Géza

Személyek:

A Szűzanya

Márk

Mária, Márk anyja

Mária Magdolna

Alfeus felesége

Szalome

János

Péter

} Jézus tanítványai

Arimateai József

Orvos.

galileai asszonyok

Történi: Tiberius császár uralkodásának 19. évében, húsvétkor, a hét első napjának hajnalán, Jeruzsálemben, Márk anyjának hajlékában.

Szín: Márk anyjának, Máriának szobája Jeruzsálemben. A színpadot balról, a színnek körülbelül a közepéig, a rivaldával párhuzamos fal osztja meg. Emögött egy fülke van, amelyből természetesen mitsem látunk. E válaszfal, a közep-től: boltozattal ível át a jobboldali szobafalhoz. – Az ív mögött, tehát a fenékfalban, ablaknyílás. Tőle jobbra, a hátsó sarokban, asztalka, rajta hétágú, zsidó gyertyatartó. Mellette karosszék. Ezen kézikosár áll, kendővel letakart tartalommal.

Jobboldal falában, mély bolthajtásban, ajtó.

A baloldal látható falrészében, ugyancsak ablaknyílás. A fülkét alkotó válaszfal mentén, szőnyeggel letakart pamlag, ennek fejénél asztalka, rajta ősi, keletistílusú agyag-olajmécses. E mécses apró lángja az egyetlen látható fényforrás. A pamlag másik végén, ugyancsak primitív karosszék, rávetett ruhadarabokkal.

Világítás: Éjjel, majd pitymalat, végül piros, diadalmas hajnal.

Márk: (fiatal, pelyhesállú ifjú, földetlen fejvel áll a szín jobboldalán, s két, idősebb férfiúval beszél, suttogva) Kár volna felébreszteni. A pénteki éjszakát végigsírdogálta, tegnap az egész napot még könnyek között imádkozva töltötte, de gyötrődése már csillapodóban volt...

Arimateai József: (idősebb férfi, a farizeusok öltözetében, kezében kezimécssessel. Sóhajtván) Az a csoda, hogy kibírta ezt a szörnyűséget!

Márk: (folytatva) ... estefelé valami kábulat vett rajta erőt. Alkonyat előtt a galileai asszonyok jártak itt: Mária Magdolna, azután a fiatalabbik Jakab anyja, meg Szalome asszony, két másik tanítvány anyja.

Arimateai József: (bólintván) Ismerem. Az idősebb Jakabé és Jánosé.

Márk: Úgy van uram, a két tibériási halászslegényé. Mondom, itt jártak az asszonyok.

Még tegnap keneteket és illatszereket vásároltak, s itt is hagyták, hogy mihelyt kihajnalodik, kimenjenek majd a sírhoz és megkenjék velük a Názáreti holttestét.

Arimateai József: (fejét csóválva) Ugyan minek? Hiszen mi gondoskodtunk erről már a temészkor!

Márk: Én is ezt mondtam nekik, uram. Hogy te és Nikodémus úr, vagy százfontnyi mirhával és aloéval... Egyébiránt maguk is láthatták ezt a sírbatételkor.

Arimateai József: (türelmetlenül) Különben, mindegy. Szóval?

Márk: Igen hát, az asszonyok. Próbálták vigasztalni szegényt, mutogatták neki a keneteket, de ő már csak nyöszörgött kábulatában. A fia nevét hajtogatta. Azt hiszem – nem ügyelt már rájuk.

Arimateai József: Azután?

Márk: (a homlokát tapogatva) Elnézést uram, nekem is alig fog már az eszem... igen,

azután járt itt Nikodémus úr. De akkor már teljesen elnyomta az álom a boldogtalan asszonyt. Azóta alszik. Anyám virraszt mellette.

Arimateai József: (bólint a társához) Akkor talán csakugyan jobb, ha nem zaklatjuk.

Orvos: (meghajol) Magam is úgy vélem, uram. Hiszen én is csak kábítószereket adhattam volna neki.

Arimateai József: Akkor hát – Jó éjt! (Indulnak jobbra.)

Márk: (kikíséri őket az ajtóig) Jó éjt, uram.

Mária: (Márk anyja, idős asszony, kilép a szín hátsó fölkéjéből. Halkan) Márk!

Márk: (az ajtóból) Itt vagyok, anyám!

Mária: Ki járt itt?

Márk: (sóhajtván) József úr és...

Mária: Az arimateai?

Márk: (fáradtan zökken le a heverőre) Igen.

Mária: És? Mit akart

Márk: Orvost hozott volna az ács feleségéhez.

Mária: És?

Márk: (ül a pamlagon, tenyereibe hajtott homlokkal. Kínlódva) Mit: és? Mondtam nekik, hogy végre alszik, hát ne zavarjuk!

Mária: (szelíden) Türelmetlen vagy fiam!...

Márk: Ó!... Hagyjál! Szétpattan a fejem! Két napja nem alszunk, házunk olyan, mintha bazár volna... ki- s berohan benne Jeruzsálem minden szegénye, meg a galileabeli, húsvéti zarándokok egész hada...

Mária: (megütődve) És te...

Márk: (egyre hevesebben) ... minden percem csupa rettegés, hogy minket is bajba kever a jószívűséged, a helytartó meg a szanhedrin előtt... nem tudom mikor törnek ránk is a poroszlóikkal... s az mindenesetre bizonyos, hogy engem legalábbis kilöknék az írástudók iskolájáról – és akkor te, te anyám, még szemrehányást teszel nekem, hogy ingerült vagyok!

Mária: (elhűlve) Halkan, te! (Kis szünet után)
Márk! Mi van veled? Hova lett az én okos,

jó fiam? Te teszel szemrehányást, amiért idehoztam és befogadtam a mi... a mi Messiásunk anyját? Te, aki mindig az emberséget, irgalmasságot hajtogatod?

Márk: (mint előbb, de fojtottabban) És hajtogatom majd holtomig! De most...

Mária: Hiszen még akkor is, ha nem a Messiás anyja lett volna...

Márk: (föláll és tántorogva fogja a fejét) Hagyj pihenni, anyám! (Sóhajt) Messiás? (kábul-tan és révedezve) Én is azt hittem. S úgy halt meg, mint a leghitványabb birkatolvaj. Keresztreszögezetten. Akár a sorstársai. A két alávaló lator...

Mária: (dermedten) Fiam! Te... így? Te... ezt?

Márk: (ziháló keserűséggel) Ez, ez: Isten? Messiás? Aki ilyen nyomorultul végzi? Ó, anyám! Ha Messiás lett volna, nem vettek volna rajta erőt – ezek! A szemforgatók és hazugok gyülekezete! A leghitványabb hatalom...

Mária: (mint előbb) Mit beszélsz? Rettenetes!...

Az én fiam? Aki mindig úgy ültél a lábainál, mint a megigézett?

Márk: (könyörögve) Ne gyötörj, anyám! Ha tudnád, mi omlott össze bennem tegnapelőtti délután! Minden! Tudod? Minden!

Mária: Benned? Aki tudod a betűt, olvastál minden írást, ismered a próféták valamennyi jövődölését?

Márk: (vállat von, s csillapodva) Mit akarsz evvel mondani?

Mária: (közelebb hozzá, s halkán, de erővel) Te tudhatod legjobban az írásokból, hogy ennek mind így kellett történnie!

Márk: (fejét rázva) Arról nem szól az írás, hogy latrok közt, latrok gyalázatos halálával hal meg!

Mária: De azt mondja, már Dávid király mondja róla, hogy átllyuggatják kezeit, lábait, és megszámlálják minden csontját!

Márk: (fölkapja a fejét) Ez... igen. Igaz. (Végigsimítja a homlokát) És lámcsak... (egyre

megrendültebben) kockát vetettek a ruháira is...

Mária: Beteljesedett. Minden beteljesedett.

Márk: (maga elé meredve) Csak föltámadni nem támadt föl. Az bizonyos, hogy próféta volt. Próféta maga is, Dávid házából... a legnagyobb próféták közül való. De nem a – Messiás. Ember. Csak ember. Nem fia az Istennek...

Mária: És a csodái? Meg a tegnapelőtti rettenet órája? A föld megrendülése? A templomkárpit kettéhasadása? Holtak föltámadása?

Márk: (gyorsan) A... a főtanácsbeliek, Kaifásék azt mondják, hogy csak a kedden sírba vetett varga, meg két, másik ember kelt életre. Tetszhalottak lettek volna valami gombaételtől.

Mária: És te ezt elhiszed?

Márk: (tompán) Már nem tudom, mit higgyek.

Mária: (mint aki nem akar hinni a fülének) Te... te nem hiszel abban, hogy a Názáreti Isten fia volt?

Márk: (hevesen) És vajjon a tanítványai hiszik-e? János kivételével mind szétfutottak, mint a riadt nyáj! S most szétszóródva, rejtekhelyeken, zárt ajtók mögött reszketnek! Ha hinnének még mesterükben – nem bujkálnának, s nyöszörögnének... (Mérni kezdi a szobát, föl s alá.)

Mária: (lehajtja a fejét.)
(Balról, valamint a fenéklablakon át lassan bedereng a szürkület.)

Márk: (megáll, gesztussal a fülke felé) És... ő? Szegény asszony. Vajjon siratta volna-e, és siratná-e, olyan szíveszakadtan, ha tudná, hinné, hogy a fia, valóban Isten fia?

Mária: (bátortalanul) Márk... te, te sokkal okosabb vagy mint én. Én csak együgyű öreg asszony vagyok.

Márk: (gyöngéden) Te az én jó anyám vagy. Pihenj le, kérlek!

Mária: (közelebb lép) Hallgass meg, fiam. Mondom, én csak tudatlan, együgyű asszony vagyok, de úgy vélem, hogy ennek a sze-

gény ácsnénak, bármily kiválasztottja is az Úrnak, végig kellett szenvednie minden elvesztett anya fájdalmát.

Márk: (újból föl s alá jár) De ha hinné, hogy föltámad, hogy ez az egész szörnyűség csak... csak múltó órák dolga, rövid átmenet, amely után a föltámadás dicsősége ragyog föl az egész világ ámulatára, akkor... akkor nem siratta volna úgy Jézusát, mint akit örökre elveszített!

Mária: Te ezt nem érted, fiam.

Márk: (megáll s csodálkozva néz az anyjára.)

Mária: Te nem vagy anya. (Sóhajtván) Mit tudod te, mit érez az anyai szív, ha magzatát csak szeretetlén pillantás is éri? Hát még ha olyan irtózatoss meggyötörtetés és gyalázat, mint amilyent neki kellett látnia tegnapelőtt délután!

Márk: (maga elé meredve, tompán) Lehet. De akkor is...

Mária: (halkan, de teljes meggyőződéssel) Ennek mind így kellett történnie. Az anya gyöt-

relme hozzátartozik a fiú kínhalálához. Hogy teljes legyen a megváltás iszonyú ára... Hogy lássuk nyomorultságunkat és a Messiás szeretetét.

Márk: (szétveteit lábakkal áll, két keze görcsösen markolja össze mellén a ruhát) Ó, hiszen ha – hinni tudnék még! De igazad van: facskozó vagyok. Éretlen kölyök. Tele tudatlansággal, földúlt, kavargó gondolatokkal, szűkülő remegéssel.

Mária: Te... félsz?

Márk: Reszketek. Kialudt bennem minden. Százéves lettem péntek délután... De hagyjuk anyám, pihenjünk le!

Mária: Nem, nem, hiszen félsz!

Márk: (búsan) Erre nincsen segítőhatalmad. Most látom igazán, mi a hit – amikor csak a tátongó, fekete semmi maradt a helyén.

Mária: Boldogtalan gyermek...

Márk: Jól mondd. Boldogtalan és – gyáva. (Elfordul.)

Mária: (meglobbanva) Gyáva? Hát mitől félsz?

Márk: Mindentől.

(Távoli morajlás hallatszik.)

Márk: (összerezzen) Látod?

Mária: Mi volt ez?

Márk: Mennydörgés.

Mária: Felhőtlen hajnalon?

Márk: (nyugtalanul) Káprázat. Kimerültség. Összerezzenek a libbenő falevéltől is. (Gyorsan) Mert te, te nem tudod mi a hit. Ó! Oroszlán tudnék lenni, ha hitem volna. Az oroszlán bátorságával tudnék meghalni is érte!

Mária: (lehajtja a fejét. Szünet után) Imádkozom érte, hogy oroszlán légy, fiam. A Keresztrefeszített hitének oroszlánja. – De most... pihenj le, Márk! Későre jár, virrad. (Lassan el a fölkébe.)

Márk: (tétován lépeget a pamlag felé, lezökken rá, s a tenyerébe hajtja a fejét.)

(A színpadon egyre jobban dereng a szürkület világossága.)

Márk: (felocsudik révületéből, ásít, elfújja a mécs lángját, s végighanyatlik a pamlagon.
Néhány másodpercnyi csönd és mozdulat-
lanság.)

Szűzanya: (kezével a hátsó falhoz támaszkodva, lassan kilépeget a fölkéből. A közepén megáll, s csodálkozva néz körül, mint az alvající. Negyvennyolcéves asszony, végtelen finom jelenség. Fejkendője a vállára visszahullva. Arcán transzcendentális, örvendező várakozás kifejezése ragyog. Pihegve áll, félig ég felé fordult arccal, mintha valami csodálatos zene hangjaira figyelne. – Hirtelen megrezzen, előrelép, s boldog elragadtatással kulcsolja össze a kezét.)

Márk: (fölrétten álmából, fölül, a Szűzanyára mered, majd fölpattan.)

Szűzanya: (apró, elhárító kézmozdulatot tesz Márk felé. Rajongó boldogsággal, szinte lehelve.) A... fiam! (Forrón) Most... támadott föl a fiam! (Meginog.)

Márk: (odaszökken, átkarolja, s rémülten kiált a

fülke felé) Hé, anyám, ébredj! Ide, ide!
Gyorsan!

Szűzanya: (félíg aléltn) Már semmi... Milyen boldogság!

Mária: (riadtan ki a fülkéből) Mi történt?

Márk: Elalél! Segíts!

Mária: A fekhelyére!

Márk: (miközben anyjával együtt, vigyázva, visszatámogatják a fülke felé a Szűzanyát)
A... a láz. Fölrettent, s azt hiszi, hogy a fia föltámadott... A láz káprázata...

Mária: Dehogy! Hideg a keze... látomása volt...
(Mindhárman el a fülkébe.)

(A szín pillanatig üres. Balról piros hajnalfény
vegyül a világításba.)

Márk: (visszafelé tekintve, aggódó kéztördeléssel, kilép a fülkéből és zaklatottan ül vissza a pamlagra, majd lassan végigfekszik rajta.)
(Jobbról ajtózörgetés hallatszik.)

Márk: (fölül, elkeseredetten pillant az ajtóra, majd föláll, s rövid, nyugtalan tétovázás után ajtót nyit.)

Mária Magdolna: }
Szalome } (Lábujjhegyen járva,
Alfeus felesége: } be jobbról.)

Mária Magdolna: (28–30 év körüli, szép nő) A kosarunkért jöttünk.

Szalome: (ötvenéves asszony) Amit az este itt hagyunk.

Márk: (halkan) Tudom, a kenetek és illatszerek...
(Átadja a jobboldali széken álló kosarat Mária Magdolnának.)

Alfeus felesége: (55–60 év körüli asszony) De ki hengeríti el a sírkamra zárókövét?

Szalome: Az ám! Mi, gyöngé asszonyok? Erre nem gondoltunk.

Mária Magdolna: (sürgetve) Majd... majd valahogy. Csak siessünk! (Kézmozdulattal a fülke felé) És ő, szegény?

Márk: Az imént ugyan fölriadt, de egyébként már nyugodtan töltötte a mai éjszakát.

Mária Magdolna: (int a két, másik asszonynak, s mindhárman el jobbra.)

Márk: (betette mögöttük az ajtót, s visszatér.)

Mária: (fáradtan kíváncsi a fülkéből) Ki volt itt megint?

Márk: A galileai asszonyok. Mária Magdolna, azután Alfeus felesége, és a két halászegény anyja: Szalome.

Mária: Persze, a keneteskosárért.

Márk: Pedig nyilván hiába járnak. Még ha az őrség engedné, akkor is aligha jutnak be a holttesthez. (Kimerülten ereszkedik le a pamlagra.)

Mária: Miért?

Márk: Nem tudják elhengeríteni a sírbolt kövét. Akkora, hogy négy-öt férfi is beleizzad. É három, erőtlén asszony? (Legyint.)

Mária: Majd csak akad a mezőre menők között néhány, segítő jó lélek.

Márk: (álmos ásítással) Mezőre menők? Ilyenkor? Hajnalok-hajnalán?

Mária: Igaz. (Sóhajt.)

Márk: (a fülke felé intve) Megpihent?

Mária: Szunnyad, Akár a mosolygó angyal. Két keze összekulcsolva a mellén, a szeme lehúnyva, s az arcán földöntúli, boldog ragyogás. (Indul a fülkébe) Most már... azt hiszem... mi is lepihenhetünk végre.

Márk: (sóhajva) Igen, anyám. Ránkfér. (Ásít.) Két átvirrasztott éjszaka.

Mária: (a fülke előtt) Három. Mióta elfogták Jézust. De már nem számolom. Irtózatoss napok!

Márk: Feküdj le, kedves! Alig állsz a lábadon.

Mária: Megyek már. S te se gyötrődj! A hited pedig, meglásd – visszatér. (El.)

Márk: (lefekvéshez készülöben, a saruszíjait kezdi megoldani, amikor erős dörömbölés hallatszik az ajtó felől. Erre fölugrik, ide-oda kapkod, majd az ajtóhoz rohan, s kitarja. Nyomban utána rémülten hátrál.)

Mária Magdolna:	}	(feldúltan, zihálva, szinte bezuhannak a színre.)
Szalome:		
Alfeus felesége:		

Márk: (előttük hátrálva) Mi... mi történt?

Mária Magdolna: Csoda! csoda!

Alfeus felesége: A sír – üres!

Szalome: A szívem! A lábam!

Márk: (ideges) Csak egy beszéljen!
(Szinte egyszerre mondják.)

Mária Magdolna: Hol van az anyja?

Alfeus felesége: Zárjátok be az ajtót!

Szalome: Soha ilyen ijedelmet! (Roskadozik.)

Márk: (az ajtóhoz ugrik, s mialatt azt bereteszeli,
onnét int vissza) Nyugalom! S csak egy be-
széljen!

Mária Magdolna: Föltámadott! Föltámadott!

Alfeus felesége: Angyal ül a sírnál!

Szalome: Csak a halottasruhái hevernek ott!

Mária Magdolna: Isten legnagyobb csodája!

Mária: (ki a fölkéből) Csönd! Csönd! Ne riasszá-
tok föl!

Márk: (előrehúzza őket a szín baloldalára) Csönd!
Halkan! Csak egy beszéljen!

Szalome: Akkor talán – a lány!

Alfeus felesége: Igen, igen, Mária Magdolna!

Mária Magdolna: (fojtottan, de lelkesedve)
Jaj... hogy is? Hát... kisiettünk József úr
kertjébe, a sírhoz... S uramfia... a nagy kő
elhengerítve!

Alfeus felesége: Az őrség... sehol!

Márk: Lehetetlen!

Mária Magdolna: (szélesen) S bemenvén a sír-
boltba, egy ifjút láttunk ülni így jobbkéz
felől, hosszú, fehér ruhában...

Alfeus felesége: Tekintete mint a villám...

Szalome: Ruhája mint a hó...

Márk: (égő izgalommal) És a holttest?

Mária: (fia karjára teszi a kezét) Hagyd! Beszélj,
leány!

Mária Magdolna: Halálra rémültünk!

Szalome: Még most is csupa remegés a lábam!

Márk: Csitt! Halljuk!

Mária Magdolna: (levegő után kapkodva) És... és

persze a földre hullottunk rémületünkben...

Szalome: A szívem verése is elállt!

Alfeus felesége: De akkor megszólalt az angyal...

Mária Magdolna: Igen, igen, mert csak az lehet!

Szalome: Az hát, az Úr angyala! Földi embernek nincs ilyen ragyogása!

Márk: (izgalommal) De a holttest!

Mária: Az angyalról szólj! Mit mondott?

Mária Magdolna: (mint előbb) Azt mondta: Ne féljetek! A megfeszített, názáreti Jézust keressetek?... Föltámadott! Nincs itt...

Alfeus felesége: ...és odamutatott, ahova tegnapelőtt fektettük!

Mária Magdolna: Úgy van! És ezt mondotta: Imhol a hely, ahová tették őt!... De a holttest... sehol!

Szalome: Csak a halottas leplek hevernek ott... (Föláll, s úgy mutatja.)

Márk: (földúltan) Örültség! A fületek csöngögt! A szemetek káprázott!

Mária Magdolna: A fülünk? A szemünk? Hármunknak? Tébolyodott!

Alfeus felesége: (rázódulva) Itt sujtson le a vilám, ha nem igaz!

Szalome: Eszelős! Még most is remegünk!

Mária: (kezét tördelve) Tovább, tovább, az Istenért!

Mária Magdolna: És... és azt mondta még: Menjetek, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy föltámadván, előttük legyen Galileába, ott majd meglátják őt, amint megmondotta.

Márk: És?

Alfeus felesége: Nincs tovább. Kitámolyogtunk és iderohantunk.

(Szemhúnyásig döbbenetes csend.)

Mária: (sürgetően) Nyomban tudatni kell Péterrel és a többiekkel!

Alfeus felesége: Igaz! Te lány, fuss át hozzájuk! (Mária Magdolnához fordul) Itt bújt meg a santa tímárnál!

Szalome: Tudod hol lakik! Itt... mindjárt az Ephraim-kapu mellett! Siess, János is vele van... az én fiam!

Mária Magdolna: (gyorsan el jobbra.)
(Kis ideig dermedt hallgatás, csak a két asszony izgalomtól elfúló lélekezése hallatszik.)

Szalome: (körülnézve) És a... kosár?

Alfeus felesége: (legyint) Ottmaradt...

Márk: (becsukta Mária Magdolna mögött az ajtót, s most föl s alá jár) Hihetetlen! Képtelenség! Értsétek meg... képtelenség!

Mária: (kicsattanva) Hát eredj! Nézd meg magad!

Márk: (izgatottan száguld ide-oda, nem is hallotta az anyja szavát. Önmagával vitázik.) De a sírkő!... Sámson ereje kellett volna az elmozdításához... vagy legalább is öt-hat erős férfi... (Megáll.) És két zsoldossal őriztette a szanhedrin... (Továbbrohan.) Szigorú, kemény parancs alatt... (Megáll. Kimeredő szemmel.) Hm... Őrség!... Azoknak tehát fegyverrel is meg kellett volna akadályozniok minden sírrabló szándékát...

(Elindul, majd megint megáll.) Vagy talán... őket is? (A hajába markol.) Tébolýító!
(Halk zörgés az ajtón.)

Mind: (összerezzenek.)

Márk: Üristen, hát ez? (Az ajtóhoz siet, majd Arimateai Józseffel be.)

Arimateai József: Valami rendkívüli történet! Most vert föl a szolgám a hírrrel, hogy a sír-
őrző zsoldosok félórával ezelőtt berohan-
tak a városba, s azt hebegik, hogy a Názá-
reti... feltámadott!

Márk: (fuldokolva) Ők is?

Arimateai József: A kő... dörgő robajjal elhenge-
redett volna, ők a földre estek, s nagy fény-
özönben kilépett a... Mester! Most... oda-
sietek magam is!

Márk: Veled tartok, uram!

(Indulnak, de csak a szín közepéig érnek, amikor)

A Szűzanya: (kilép a fülkéből.)

Arimateai József: (megtorpan, visszalép, s ujját
az ajkára téve int hallgatást a többieknek)

... Amíg utána nem járunk! Kár volna idő előtt fölzaklatni!

Szűzanya: (mosolyogva) Tudjátok már? Föltámadt a fiam! Az én fiam!

Mind: (meredten állnak, mintha bűvölet nyugözné le őket.)

A Szűzanya: (boldog sóhajjal) Ó, hogy elmúlt minden kín! (Lassan, kitárt karral, a baloldali ablak felé fordul, s a rápirosló fényben áll.) Köszöntelek te kedves, áldott hajnal! Köszöntelek harmatos virágok! Hódoló pálmák, illatos olajfák! Ébredő, kis fészkek... zengő, szép madarak! Megáldlak!... Mostantól fogva ... allelujával köszönt majd minden, minden nemzedék, te áldott, áldott, húsvéti hajnal!...

(Rohanó léptek zaja jobbról.)

Péter és János: (lélekszakadva berohannak.)

Péter: Üres a sír! Föltámadott!

János: Minden igaz! Minden bekövetkezett! Úgy ahogy megmondotta!

A Szűzanya: (nagyon kedvesen, végtelen természetességgel.) Tudom! Ti nem hittétek! Ó, ti későnhívők!

Mária Magdolna: (betoppan a színre, s térdre zuhan. Lelkendezve, kitárt karral) Láttam az Urat! Láttam az Urat! Láttam az én... bűnbocsátó, csodálatos Istenemet!

Mind: (feléje fordulnak) Hogyan? Hol? Mikor? Beszélj!

Márk: (meredt szemmel figyeli Mária Magdolna minden szemrebbenését.)

Mária Magdolna: (lélekzet után kapkodva) Hogy Péter... és János... elmentek... tovább sírdogáltam a sírnál... s fölpillantván, két angyal ült a sziklabolthban, ahol az Úr feküdt vala... És megkérdezték, miért sírok? És én elmondtam. És már akkor éreztem, hogy mögöttem is áll valaki. És az is megkérdezte: Asszony, miért sírsz, kit keresel?... Úgy véltem, a kertész az, hát hátra se nézve feleltem. És akkor... akkor... az Ő hangja szólított erősen: Mária!... Megrettenve for-

dulok arra, s Istenem!... Ő az... Ő... Jézus!
Tündöklő fényben... a mi Urunk! (Föláll
térdeléséből) Én boldog, boldog szemeim.
Akik elsőként láthattátok Őt! (Hatalmas erő-
vel) Értitek? Én láttam az Urat!

Márk: (eléje ugrik s a vállainál megragadva,
megrázza a lányt) Asszony! Ez... Ez igaz?

Mária Magdolna: (extázisban) Miként Ő maga!
Az Egyetlen! Az igaz Isten! És igaz Udvö-
zítő!

Szűzanya: (határozottan) Hozzá! Hozzá!

Péter: { Galileába!
János: { (ujjongással) Ahogy parancsolta!

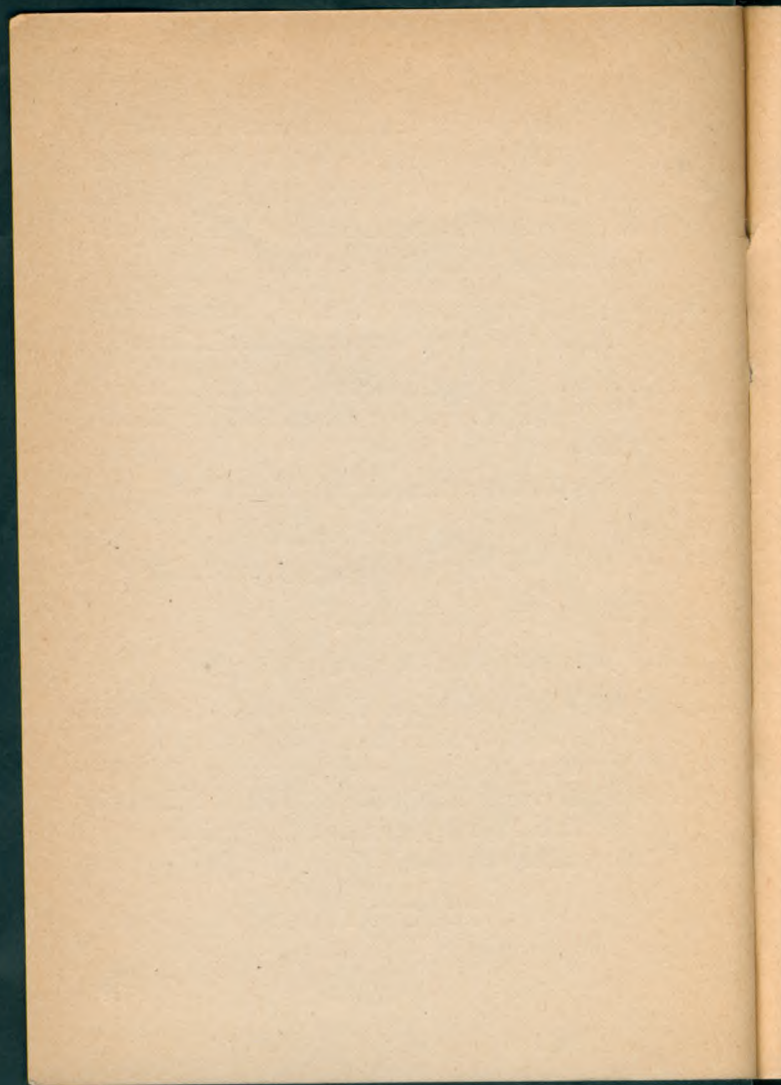
A Szűzanya: (az ajtó felé lép.)

Mind: (megmozdulnak utána.)

Márk: (a Szűzanya elé borúl, térdrezuhan, átöleli
annak lábait, s fuldokló, boldog sírással) Ne
vess meg engem, én Uram anyja! Hiszek!
Hajnal van! Föltámadott! (Föláll, félkarral
átöleli a Szűzanyát, s lassan, gyöngéden,
megindul vele az ajtó felé.)

FÜGGÖNY.

»ÚJ EMBER«

JÓKÖNYVSZOLGÁLATA

Nem ismeri?

Kérjen részletes

tájékoztatót

B U D A P E S T

IV, FERENCIEK-TERE 7, I. EMELET

